

μεμφίμοιρον στιχοπλόκον, „τὰ ἰδικὰ Σας ποιήματα κἀδονται . . .” ὅς τὸ στομάχι μου.“

— „Πῶς φορτώθηκες αὐτὸ τὸ παραθύρι καὶ ποῦ πηγαίνεις;” „ἐρωτᾷ ἀπλοῦκον χωρὶκὸν εἰς γνώριμόν του. — „Πηγαίνω, κὶρ Γιάννη, μεσ’ ὅς τὴν πόλιν.” — „Καὶ τί δὰ κάμης μ’ αὐτὸ ἐκεῖ;” — „Πῶς! τί δὰ κάμω; Δὲν διάβασες σήμερα ὅς τὴν ἐφημερίδα, ποῦ νοικιάζεται ἓνα παράθυρο πενήντα δραχμαῖς γιὰ τὴν μεγάλη κηδεῖα;”

Ὁ μικρὸς φιλόσοφος. Ὁ πατὴρ πρὸς τὸν μικρὸν υἱὸν του, ὅστις προχθὲς ἀκόμη εἰσῆλθον εἰς τὸ Δημοτικὸν σχολεῖον: „Ἐ! πῶς τὰ πῆς λοιπὸν ὅς τὸ Σχολεῖο, Νίκο;” — „Τί νὰ Σε πῶ, πατέρα! παντοῦ τὰ ἴδια εἶνε ὅς αὐτὸν τὸν κόσμον· κὶ ἐδῶ ὅς τὸ σπῆτι παίζει ξύλο, καὶ ὅς τὸ Σχολεῖο τὸ ἴδιο.”

Κριτικώτατος θνητῶρος. Κατὰ τὸ μέσον ἢ τὸ προοίμιον σχολιοστατευστάτης ἀγορεύσεως Καθηγητοῦ τινος, διδάσκοντος δημοσίᾳ „περὶ σανσκριτικῶν ριζῶν” εἰς τῶν πολλῶν αὐτοῦ ἀκροατῶν, φρόνιμος οἰοκύρης, πλησιάζει τὸν θυρωρὸν τῆς Λέσχης καὶ τὸν λέγει σιγανά: „Ἄνοιξε, Σὲ παρακαλῶ, τὴν πόρτα μὲ προσοχή, διότι θέλω νὰ φύγω· βιάζομαι...” — „Τί προσοχὴ καὶ ξεπροσοχὴ, ἀδελφέ!” λέγει ἐξηγούμενος, ἀλλ’ ὑπομειδιῶν ὁ θυρωρὸς, καὶ προσθέτει: „Ἄμα μιὰ φορὰ ἀνοίξω γιὰ λόγου Σου, δὰ μοῦ ξεφύγουν ὅλοι.”

— „Θά με ὑποσχέθῃς, Νίκο μου, ὅτι ἀπὸ σήμερα πλεῖα δὰ φρονιμεύσης καὶ δὰ γείνης ἓνα καλὸ παιδί;” — „Ναί, μητέρα μου.” — „Εὖγε, χρυσὸ μου παιδί, χαίρουμαι γι’ αὐτὸ πολὺ. Νά! πάρε γιὰ τὴν ὑπόσχέσί Σου κὶ αὐτὴν τὴν δεκάρα ν’ ἀγοράσης ὅ,τι θέλεις.” Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ὁ Νίκος ἔκαμνε ὅς τὸ σπῆτι τὸ Ἀνάστα ὁ Θεός. Ἡ μήτηρ του λυπημένη τὸν λέγει: „Τάχασες πάλι, παιδάκι μου· ἔτσι κάμουμε τὰ καλὰ πιαδιά; Ποῦ εἶνε ἡ ὑπόσχέσίς Σου;” — „Ἐεύρεις, καλὲ μητέρα; ἤθελα μιὰ ἀκόμη φορὰ νὰ Σε ὑποσχεθῶ.”

A: Εἶνε ἀληθὲς λοιπὸν ὅτι ἡγαπᾷσθε ἑμμανῶς; — B: Βέβαια! — A: Καὶ πόσον καιρὸν διήρκεσεν αὐτὸς ὁ ἔρω; — B: Δὲν ξεῦρω. — A: Πῶς νὰ μὴν τὸ ξεύρης; — B: Δὲν ὑπῆρχεν ὠρολόγιον εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ὠρίσθημεν αἰώνιον ἔρωτα.

Δικηγόρος: Μόνον τὸν ἐξάδελφόν Σου ἐφόνευσες, δὲν ἐφόνευσες κανένα ἄλλον συγγενὴ Σου; — Πελάτης: Μόνον τὸν ἐξάδελφόν μου. — Δικηγόρος: Κρίμα! Ἐὰν ἐφόνευσες ὅλην τὴν οἰκογένειάν Σου, δὰ ἐστῆριζα τὴν ὑπεράσπισιν ἐπὶ τοῦ ἀκαταλόγιστου.

Ἡ ἀσφαλεστέρα τῆς νευροπαθείας θεραπεία. Ἡ κυρία B.: „Σᾶς παρακαλῶ, γιαντρέ μου, αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ με πῆτε πλέον καθαρά

τί νὰ κάμω μὲ αὐτὰ τὰ νεῦρά μου. — Ὁ ἱατρὸς ἀποφασιστικῶς: „Αὐτὴν τὴν φορὰν, Κυρία μου, εἶνε ἀνάγκη ἐγὼ νὰ μεσολαβήσω διὰ νὰ Σᾶς πάρῃ ὁ σύζυγός Σας ἀφεικτικῶς ἓνα καπέλο τοῦ τελευταίου συρμού.”

Ἐν συναναστροφῇ. Κομφευσόμενος ἀποτεινόμενος πρὸς κυρίαν: Εἰς ποίας-ἄρά γε σκέψεις νὰ ᾤσθε βεβυδισμένη; — Ἡ Κυρία: Σκέπτομαι περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. — Κομφευσόμενος: Περίεργος σύμπτωσις! Καὶ ἐμὲ ἀπασχόλησεν ἄλλοτε ἢ αὐτὴ σκέψις!

Ὁ προνοητικὸς ἱππότης. Ἡ κυρία: „Μὰ γιατί, Ἀνδρέα, σήμερα ἔβαλες τὸ τραπέζι γιὰ τρεῖς; Δὲν ἔχουμε δὰ κανένα ξένον.” — Ὁ ἱππότης: „Μπα! καὶ δὲν εἶπε τώρα ποῦ βγήκε τὸ ἀφεντικὸ ἔξω, ὅτι ὅς τὴν ἐπιστροφήν δὰ Σᾶς φέρῃ τὴν κυρίαν μὲ τὰς καμελίαις;”

Ἡ δύναμις τῆς ἑξεως. Πελάτης: „Δόξα τῷ θεῷ, ποῦ προφθάσατε, γιαντρέ! Οἱ πόνοι μ’ ἀφάνισαν.” — Ἱατρός: „Τί ἔχετε λοιπὸν;” — Πελάτης: „Εἶνε μαρτύριο, γιαντρέ μου, αὐτοὶ οἱ κάλοι ὅς τὰ ποδάρια μου . . .” — Ἱατρός: „Οἱ κάλοι, λέγει; Χμ! (καὶ μετὰ τινα σκέψιν). Δεῖξτέ με, νὰ ἰδῶ τὴν γλώσσά Σας!”

Ὁ Λόρδος Wilton ἐπισκεφθεὶς τὸν διάσημον φυσιοδίφην Κάρολον Δαρβῖνον κατέλαβεν αὐτὸν ἐργαζόμενον ἐν τῇ σπουδαστηρίῳ του, ἐστερημένῳ παντὸς στολισμοῦ. — „Βλέπω, ὅτι προτιμάτε τὸ χρήσιμον τοῦ εὐαρέστου” εἶπεν ὁ Λόρδος. — „Διότι οὐδὲν εὐρίσκω εὐαρεστότερον τοῦ χρησίμου” ὑπέλαβεν ὁ σοφὸς ἀνὴρ.

Καὶ μία γερμανικὴ παροιμία: Ἄν ἡ γάταις εἶχανε φτερά, κανένας σπουργίτης δὲν θάμνησκε ὅς τὸν ἀέρα, καὶ ἂν ὁ κανένας ἀποκοτοῦσεν ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε, κανεὶς δὲν δὰ εἶχε τίποτε.

Ἡ κυρία A: „Ἐλέγατε, ὅτι ὁ Νίκός Σας δὰ γείνη μιὰ φορὰ διδάσκαλος; Πιστεύω λοιπὸν νὰ ᾔνε πολὺ ἐπιμελὴς ἱστωρὰ εἰς τὰ μαθήματά του.” — Ἡ μήτηρ τοῦ Νίκου: „Ὅχι τόσο γι’ αὐτό· ἀλλὰ τὸ παιδί μὲ φαίνεται ὅ,τι μὲραν τὴν ἡμέρα περισσότερο ἀφηρημένο.”

Ἡ μήτηρ πρὸς τὸν μικρὸν Κώτσον, μέχρι μεσημβρίας τώρα κατὰ τὰς διακοπὰς κοιμώμενον: „Εγὼ ζῶν Ἐσένα, παιδί μου, ὑπνάρχη δὲν εἶδα· σῆκω ἐπάνω νὰ διῶ! σῆκω, καὶ ντραῖπου ἴγιο! — Ὁ Κώττος ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα: Ἀφῆσέ με, μητέρα, ἀκόμα κοιμῶμαι νὰ κοιμηθῶ. ἐγὼ, καλὲ, μπορῶ νὰ ντραπῶ καὶ μέσ’ ὅς τὸ στρώμα . . .”

— „Πές μου, μικρέ μου, γιὰ τί κλαῖς;” — „Νά! ἡ μητέρα μ’ ἔβαλε ὅς τὸν λαϊμό μου ἓνα συναπισμό, ποῦ εἶνε πολὺ μικρότερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ ἔβαλε ὅς τὸν ἀδερφόν μου τὸ Σταῦρο, ὅταν τῆς πρὸ ἄλλαις κ’ ἐκεῖνος ἦταν κρυωμένος!”

Ἐκπαλα εἶνε γνωστὸν, ὅτι πᾶσα ἰσχυρὰ καὶ ἔντονος ἐντύπωσις, ἐκδηλουμένη ἐφ’ ἡμῶν, ἐπενεργεῖ ἰδιαζόντως ἐπὶ τοῦ συστήματος τῶν αἱματοφόρων ἀγγείων τοῦ ἡμετέρου σώματος. Ὁχρῶμεν λοιπὸν ἐκ φρίκης καὶ φόβου καὶ ἐρυνδιδῶμεν ἐξ ἐντροπῆς. Ἐκτὸς δὲ τούτου παρετηρήθη, ὅτι πᾶσα ἀνέλπιστος καὶ ἀμετρος χαρὰ ἢ αἰφνίδιος φόβος ἔχουσι τὴν ἱκανότητα νὰ παραλύσωσι τὴν καρδιακὴν ἐνέργειαν καὶ νὰ ἐπιφέρωσι θάνατον ἀκαριαῖον. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ὁρμώμενοι διάφοροι περίεργοι φυσιοδίφαι ἠθέλησαν νὰ ἐξακριβώσωσι καὶ τὴν ἐπίρροήν τῆς κανονικῆς τοῦ πνεύματος λειτουργίας ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Κάποιοι δὲ καθηγητῆς, Mosso ὀνομαζόμενος, κατάρθωσε τῇ βοηθείᾳ καταλλήλων ὀργάνων νὰ εὕρῃ, ὅτι καὶ εἰς τὸν παραμικρότερον ἐρεθισμὸν τοῦ πνεύματος ῥεεῖ ἀπὸ τοῦ σώματος πρὸς τὸν ἐγκέφαλον ποσὸν τι αἵματος πλέον τοῦ συνήθους, ὅτι π. χ. καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, τὸν ὁποῖον αἰφνης ἀκούομεν, ὁρμᾷ ἐν κύμα αἵματος ἀπὸ τῶν βραχιόνων καὶ τῶν ποδῶν πρὸς τὴν κεφαλὴν. Εὗρεν ἐπίσης ὅτι ὁ σφυγμὸς τοῦ φίλου του ἀμέσως μετεβάλλετο, ἅμα ὡς ἔπαυεν ἀναγινώσκων βιβλίον γεγραμμένον εἰς τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν

καὶ ἐπεχειρεῖ νὰ ἀναγνώσῃ ἑλληνικὸν τι σύγγραμμα. Διὰ τῶν παρατηρήσεων του ὁ ῥηθεὶς καθηγητῆς κατάρθωσεν ἐπὶ τέλους ν’ ἀποκτήσῃ τὴν δεξιότητα, ὥστε τῇ βοηθείᾳ τοῦ μηχανισμοῦ του νὰ γνωρίζῃ, ἂν ὁ ἐξεταζόμενος ᾔην νηφάλιος ἢ μὴ, ἂν διαρκούσης τῆς ἐξετάσεως ἐκοιμᾶτο ἢ ἐγρηγόρει, ἂν ᾔτον ἡρεθισμένος ἢ ἡσυχος, ἂν ἐκρύονεν ἢ ᾔσθάνετο μεγάλην ζέσθη, ἢ ἂν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ὕπνον τοῦ ἐβλεπεν ἐνείρα καὶ ποίου εἶδους ᾔσαν ταῦτα!

Ὁ φιλόμωσος τῆς Σουηδίας βασιλεὺς μεγάλως ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν συγκριτικὴν γλωσσολογίαν συνέστησε διαγωνισμὸν περὶ θεμάτων τῆς Ἀνατολικῆς λεγομένης Φιλολογίας, ἧτοι 1) Ἱστορίας τῶν σημερινῶν γλωσσῶν, καὶ 2) Ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἀράβων πρὸ τοῦ Μωάμεθ. Τὰ βραβεῖα ἀποτελοῦνται ἐξ ἐνὸς τιμητικοῦ μεταλλίου ἀξίας χιλίων σκούδων καὶ ἐτέρων 1240 σκούδων εἰς χρήματα. Τὰ χειρόγραφα δέον νὰ συνταχθῶσιν εἰς μίαν ἐκ τῶν ἐξῆς γλωσσῶν: σκανδιναυικήν, λατινικήν, γερμα-

νικήν, αγγλικήν, γαλλικήν, ιταλικήν και αραβικήν και ν' αποσταλῶσι μέχρι τῆς 30. Ἰουνίου 1888. Ἰδού στάδιον ἐντίμου δοξῆς διὰ τοὺς παρ' ἡμῶν τρεῖς, τέσσαρας κρατίστους ἀραβιστάς.

Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἐξετάσθη ἤδη φυσιολογικῶς καὶ χημικῶς, εὐρέθησαν δὲ ὡς ἔγγιστα ὅλα τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὸ στοιχεῖα. Ἐσχάτως ὁ μὲν ὁ ἡμέτερος ὁργανισμὸς ὑπεβλήθη πάλιν εἰς ἔρευναν καὶ δι' αὐτῆς ἐξηκριβώθη, ὅτι συνίσταται ἐκ 13 ἀπλῶν στοιχείων, ὧν τὰ μὲν πέντε εἶνε ἀέρια, τὰ δὲ ὀκτὼ στερεά. Τὸ κυριώτερον συστατικὸν αὐτοῦ εἶνε τὸ ὀξυγόγον, εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν συμπεπικνωμένον, διέτι εἰς κανονικὸς ἀν-

θρώπος, ζυγίζων 70 χιλιόγραμμα, περιέχει 44 χιλιόγραμμα ὀξυγόνου, τὰ ὅποια ἐλευθέρᾳ ἀφιέμενα ἤθελον καταλάβει χῶρον 28 κυβικῶν μέτρων. Ἐκτὸς τοῦ ὀξυγόνου τὸ ἀνθρώπινον σῶμα κρύπτει ἐν ἑαυτῷ καὶ ἑπτὰ χιλιόγραμμα ὕδρογόνου, τὰ ὅποια ἐν ἐλευθέρᾳ καταστάσει θὰ ἐπλήρουν χῶρον 80 κυβικῶν μέτρων. Τὰ λοιπὰ τρία ἀέρια εἶνε τὸ ἄζωτον (1,73 χιλιόγραμμα), τὸ χλωρίον (0,3 τοῦ χιλιόγραμμου) καὶ τὸ φθόριον (0,1 τοῦ χιλιόγραμμου). Στερεὰς δὲ οὐσίας περιέχει ὁ ἀνθρώπος 22 χιλιόγραμμα ἄνθρακος, 800 γράμματα φωσφόρου, 100 γράμματα θείου, 1,750 γράμματα ἀσβεστίου, 80 γράμματα ποτασίου, 70 γράμματα σοδίου, 50 γράμματα μαγνησίας καὶ 45 γράμματα σιδήρου.

Η ΑΝΕΞΑΝΤΛΗΤΟΣ ΦΙΑΛΗ.

Πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἀναγνώστων θὰ παρευρέθησαν ἴσως εἰς συναναστροφάς, ὅπου ἐπιτήδειοι ταχυδακτυλουργοὶ διὰ τῶν διαφορῶν καὶ πολυτάκως εὐφυῶν ἐπινοημάτων τῶν ἐκίνησαν εἰς ἱσρὰν ἐκπληξιν ὅλους τοὺς παρευριστάς. Τοιοῦτόν τι τέχνασμα παριστάνει καὶ ἡ ἐν εἰκόνι παρατιθεμένη ἐνταῦθα ἀνεξάντλητος φιάλη, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ ταχυδακτυλουργός, ἀφ' οὗ πληρώσῃ οὐκ ὀλίγα ποτήρια οἴνου, χέρῃ διάφορα ἄλλα πνευματώδη ποτὰ καὶ τὰ προσφέρει εἰς τὸ δημόσιον, οὕτως ὥστε πράγματι ἀναγκάζεται τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης ποτὲ δὲν τελειώνει, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξ αὐτῆς πληρωθέντων ποτηρίων εἶνε τόσον μέγας, ὥστε τὸ περιεχόμενον αὐτῶν εἶνε πολὺ μεγαλειότερον τοῦ ἐν τῇ φιάλῃ ὑπάρχοντος.

Τὸ τέχνασμα τοῦτο ἐφευρέθη κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ γάλλου Ροβέρτου Houdin καὶ κατ' ἀρχὰς ἔγινεν ἀφορμὴ πολλῶν παρατηρήσεων καὶ συμπερασμάτων, ὥς οὐ ἀνεκαλύφθη ὅτι ὅλη ἡ ὑπόθεσις ἔγκειται εἰς τὴν ἐκτάντως εὐφυῶς κατασκευὴν τῆς φιάλης.

Αὕτη εἶνε κατασκευασμένη ἐκ λευκοσιδήρου, ἔξωθεν ὅμως εἶνε ἐπιχειρισμένη διὰ μέλανος καὶ στιλπνοῦ βερνικίου, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι εἶνε ἐξ ὕαλου κατασκευασμένη.

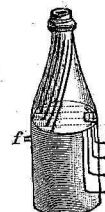
Τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς διαιρεῖται διὰ λεπτοῦ τερεκέ εἰς πέντε τμήματα, τὰ ὅποια φθάνουσι μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης (εἰκὼν 1). Τὸ μεσαῖον τῶν τμημάτων τούτων (ἀριθμ. 3 ἐν εἰκόνι 2) εἶνε ὅμως ὀλίγον βραχύτερον τῶν λοιπῶν καὶ εἰς τὸ στοιχεῖον α (ἐν εἰκ. 2) σχηματίζει κενὸν χῶρον, ὁρισμένον εἰς ἀποδοχὴν τεσσάρων ἀρτηριῶν, πάχους 2 ὑποχιλιομέτρων (εἰκ. 1-b, c, d, e), αἵτινες ἀπὸ τῶν ὑποδεικνυομένων σημείων ἐπὶ τῆς ἀνω ὁρίζοντος ἐπιφανείας τῶν συγκοινωνούντων τμημάτων (εἰκ. 2) ἄγουσι πρὸς τὸ α καὶ ἐντεῦθεν φέρονται πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐκάστοτε δύνανται τοιοῦτό-τρόπως νὰ τοποθετηθῶσιν, ὥστε εὐκόλως νὰ σκεπάζωνται διὰ τῶν ὀλίγων ἐκτεταμένων δακτύλων (εἰκ. 3). Τὰ ἀεροφόρα στόμια εὐρίσκονται ἀκριβῶς ὑπὸ τοὺς δακτύλους, ἐπομένως ὁ ἀὴρ δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς αὐτὰ

καὶ νὰ ἐξωδήσῃ τὰ ἐν ταῖς διαφόροις διαμερίσμασι βευστά. Τὰ στόμια τῶν μικρῶν σωλήνων εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τῆς εἰκόνος 1 (b, c, d, e), τοῦ μεσαίου ὅμως τμήματος ὁ σωλὴν φέρεται πρὸς τὴν ἀντίθετον πλευράν (f, ἐν εἰκ. 1 καὶ 2), ὅπου καὶ κλείεται ἐρμητικῶς διὰ τοῦ ἀντίχειρος.

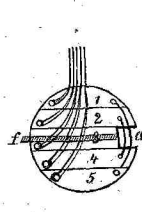
Καὶ τοιαύτη μὲν ὡς ἔγγιστα εἶνε ἡ κατασκευὴ τῆς περιέργου φιάλης, διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ δὲ δι' αὐτῆς τὸ σκοπούμενον πείραμα, πληροῦνται

Εἰκ. 3.

Εἰκ. 1.

Εἰκ. 2.

προηγουμένως μετὰ προσοχῆς ὅλα τὰ διαμερίσματα διὰ διαφορῶν ποτῶν, οἷον κωνιάκ, γινέβρας, μαστίχας καὶ τὰ παρόμοια. Τὸ τμήμα δὲ τὸ κλειόμενον διὰ τοῦ ἀντίχειρος πληροῦται μίγματος συντιθεμένου ἐκ δύο μερῶν οἶνου πνεύματος καὶ ἐνὸς ὕδατος μετὰ ὀλίγης ζαχαρώσεως, οὕτω δὲ κατορθοῦται νὰ δίδεται ἐκάστοτε εἰς τὰ διάφορα ποτὰ λεπτόν τι ἄρωμα. Ἐὰν ἴδῃ ἔχοντες καὶ τὰ πέντε στόμια διὰ τῶν δακτύλων κεκλεισμένα ἀνατρέψωμεν τὴν φιάλην, οὐδὲ σταγὼν χύνεται ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ὑγρῶν, ἀπομακρύνοντες ὅμως ἕνα ἐξ αὐτῶν ἢ ἅπαντας κατὰ διαδοχὴν, δυνάμεθα νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς ἐκτεταμένους θεατὰς ποικίλα ποτὰ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δοχείου ἐκρέοντα.

Πρὸς τοὺς νέους τῆς „Κλειῶς“ συνδρομητὰς ἐπαναλαμβάνομεν λέγοντες, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ἐκδοσις τοῦ ἡμετέρου φύλλου κατὰ τὸ Β' ἔτος ἤρξαι ἐκπροθέσμως, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐκδοσις τῶν καθ' ἕκαστα τευχῶν θὰ γίνεταί ἐπὶ τινα εἰσέτι χρόνον βραδύτερον τῆς ὁρισμένης ἡμερομηνίας. **ΠΡΟΣ** Τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ ἀξιολογούμενοις κ. κ. Συνδρομηταῖς τῆς „Κλειῶς“ ἀγγέλλομεν ὅτι ἡ αὐτοῦ ἐπιστάσις ἀνετέθη τῇ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Γεωργίῳ Τσαγκαρουσιάνῳ, φιλοτίμῳ ἀνεψιῷ τοῦ πολλὰς παρασχόντος τῇ φύλλῳ τούτῳ ἐκδουλεύσεως ἱ. Ἰωάννου Τσαγκαρουσιάνου.

κ. Α. Κ. εἰς Τ. Σεβερῖνον. Τὰ αἰτηθέντα ἀπεστάλησαν. — κ. Ι. Μ. εἰς Λευκωσίαν. Ἡ τελευταία Σας παραγγελία ἐξετελέσθη. Τὸ ἀντίτιμον

ἐλήφθη καὶ Σας εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Α. Α. εἰς Ἀρμαβήριον. Ὁ αἰτηθεὶς χάριτος ἀπεστάλη. Ἐπιστολὴ μας ἀκολουθεῖ. — κ. Ι. Φ. εἰς Ἰέννη. Τὸ κιβώτιον παρεδόθη ἐνταῦθα ἀμέσως, ἀπορῶμεν δὲ διὰ τὴν βραδύτητα ταύτην. — κ. Σ. Π. εἰς Ἀθήνας. Ἐλήφθη καὶ ἐν τῇ προσεχῇ Ἀριθμῷ δημοσιεύομεν αὐτό. Σας εὐχαριστοῦμεν. — κ. Σπ. Β. εἰς Φιλιππούπολιν. Ὁ αἰτηθεὶς Ἀριθμὸς ἀπεστάλη. — κ. Ι. Φ. εἰς Θεσσαλονίκην. Παρὰ τῶν αὐτῶν κ. κ. Ν. Βικοπούλου καὶ Συντρ. θὰ λάβετε τὸ περικάλυμμα. — κ. Φ. Ζ. εἰς Σιάτισταν. Ἐλήφθη καὶ ἐλυπθήμεν διὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτην. — κ. Μ. Σ. εἰς Θεσσαλονίκην. Πῶς Σας ἀρέσει ὁ νῦν βίος Σας! — κ. Ε. Δ. Ζ. εἰς Ἀθήνας. Ἐλήφθη καὶ Σας εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Περὶ τῶν συμβολικῶν πτηνῶν (συνέχεια καὶ τέλος) ὑπὸ Ἰγνέφυμος. — Καὶ πάλιν περὶ τῶν ἀσθενειῶν τῶν τέκνων μας ὑπὸ Ἀσκληπιάδου. — Ἡ Ἑπαιτία (Διήγημα — συνέχεια). — Βιωτικά παραγγέλματα (συνέχεια). — Αἱ Ἑπαύλεις Λουδοβίκου τοῦ Β'. βασιλέως τῆς Βαυαρίας. — Πανακοδήκη, ἥτοι ἐρμηνεία τῶν εἰκόνων. — Ποικίλα. (Τὸ ὄψος τῶν γυναικείων πέλων. — Μυθιστορικὴ φρασολογία. — Βιομηχανικὸς διαγωνισμὸς ἐν Παρισίοις. — Ὁ εὐθηνότατος τρόπος καταρτισμοῦ οἰναποδότης. — Ἀνοδίας βίος. — Ἡ δύναμις τῆς ἔξεως). — Ἐπιστήμη. (Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. — Διαγώνισμα περὶ Ἀνατολικῶν γλωσσῶν ἐν Σουηδία. — Ἐκ πόνων καὶ ποίων ἀπλῶν στοιχείων συνίσταται τὸ ἀνθρώπινον σῶμα). — Ἡ ἀνεξάντλητος φιάλη (μετὰ τριῶν εἰκόνων). — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Αἰγυπτιακὴ καλλονὴ (ἐν σελ. 257). — Ὁ Βασιλεὺς Δὴρ ἀποκηρύττων τὴν θυγατέρα του Κορδηλίαν, κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ φόν Χαϊκὲλ (ἐν σελ. 261). — Τὸ ἐπὶ τῆς νήσου Χέρνμπερτ Παλάτιον Λουδοβίκου τοῦ Β'. (ἐν σελ. 265). — Ἡ δυτικὴ αὐτοῦ πρόσοψις μετὰ τοῦ Πίδακος τῆς Τύχης (ἐν σελ. 268).

Ἐκδότης **Π. Α. ΖΥΤΟΥΡΗΣ.**

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάρτης ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Μελάνη Frey & Sening, ἐν Λειψίᾳ.